

FLOR DE CARD

SANT LLORENÇ DES CARDASSAR

BOLLETÍ-REVISTA DEL CENTRE CULTURAL CARD * ABRIL DE 1982 * Nº 69

Ja és vell l'acudit: "Un dia hi havia assegut a la taula del cafè Mestre Arnau -un vellet que, com molts, no sabia llegir ni escriure però que li agradava fullejar el diari- amb un diari a les mans i a l'inrevés, que, a primera pàgina portava un vaixell. Amb això entrà en el mateix cafè un conegut que, per escometre'l li digué:

- Què tal, Mestre Arnau! Que dues de nou es diari?
- Poca cosa! Un barco que ha girat; però deu ésser lluny perquè no he sentit dir res."

Però malgrat sigui vell i gastat mostra ben bé com una idea pot ésser mal interpretada -independentment de la claretat de l'expressió- amb tota la bona voluntat del món. I no en parlem de quan s'agafen escrits de notícies i opinions amb cert recel o mania o... llavors sí que solament s'entén el què es vol entendre! -aduc s'entén el que no hi ha escrit ni havia passat mai per la imaginació del redactor.

Aquests darrers mesos hem seguida una polèmica sostinguda entorn de l'APA entre en J. Jofre -des de les pàgines d'aquesta revista- i en M. Galmés -des de la secció de "Cartas al Director" del "Diario de Mallorca". S'intentarà, ara i aquí, fer-ne un comentari però sense entrar-hi, sino intentant fer de mirall a l'acció, independentment de les raons i fonaments que hagin pogut tenir aquests dos membres de la Directiva de l'APA a l'hora d'escriure.

Potser es poden plantejar una sèrie de qüestions que van més enllà dels mots fins ara escrits, com és ara

- * La gent -pares i no pares- han seguit amb gust la polèmica?
- * Ha ajudat a enfortir la imatge de l'APA?
- * ¿Té prou força l'Associació per poder gastar els seus membres força, il.lusió i temps d'aquesta manera?
- * De rebot, l'Escola hi guanya res?
- * ...

Obviament se'n podrien fer moltes més, però potser si intentam contestar aquestes quatre ja en tendrem ben abastament. Amb tot i amb això, abans de pensar les contestes potser hi ha certes premisses a considerar:

a) Hi ha una base clara i lògica: l'Associació hi és perquè uns -pocs- pares interessats en

l'educació dels seus fills -i la dels altres- consenten perdre hores de descans, i a vegades també de feina i doblers, per una raó inequívoca: l'Escola de Sant Llorenç; i en primer terme s'ha d'assentar bé això, perquè per a tots aquests pares seria molt més còmode quedar a ca-seva veient la televisió o anar a fer un truc i xerrar en el cafè. No es pot oblidar tampoc que la directiva de l'APA és formada per persones (el que és sinònim de virtuts+defectes) que poden pensar de molt diferent manera -i així ha d'ésser!- però que, al manco en teoria, els uneix una mateixa finalitat comuna: els seus fills i l'Escola; però és que, a més, és gratuït -i en tot cas deutor, materialment xerrant- el que suposa que, per lògica, els altres pares haurien de considerar aquests aspectes i en tot cas agrair la feina -poca o molta, encertada o errada- que s'ha feta.

b) L'Associació és encara jove, i a més de sofrir tots els avatars i problemes de tota nova associació humana, ha de lluitar contra la inexperiència dins aquest camp -no oblidem que és la primera Associació de Pares llorençina.

D'altra banda potser aquesta polèmica sigui lògica i a la vegada reflexe d'una mena de crisi de creixement, en el sentit de que l'Associació necessita créixer, cercar objectius més clars i clarificar forces i voluntats... tot el que pugui portar a enfortir l'Associació per poder així agrupar forces -no dispersar- per tal de fer costat a l'escola entesa en el triple sentit d'edifici físic, centre cultural i de formació i labor educativa dels mestres.

c) L'Escola en general i l'escola pública en particular no ha estat, ni és, una mena de fill predilecte de l'Administració. Raons polítiques, administratives i econòmiques fan que ni els edificis, ni el material didàctic, ni la consideració dels mestres i educadors sigui ni lo bona, ni abundosa que desitjaríem a imatge i semblança dels països nòrdics o centreeuropeus.

I ara, amb aquestes consideracions i d'altres que de segur hi podreu posar, podeu intentar contestar aquestes o noves preguntes. De segur ajudarien a clarificar postures, al manco a nivell personal.

No hi puc fer més. Tornant a la primera part del primer paràgraf, em planteig una qüestió, la de sempre: aquesta editorial aclareix o em bulla? Si hem fet osques, perdonau, no era la intenció.

Bolletí-revista del Centre Cultural Card, de Sant Llorenç des Cardassar.
Adreça: Carrer de Sant Llorenç, 36
Abril de 1982. Número 69.
Director: Bartomeu Domenge i Amer.
Cap de Redacció: Josep Cortès i Servera.
Dipòsit legal: 765-1973
Edita: Centre Cultural Card.
Imprimeix: Apóstol y Civilizador (Petra).

COL.LABORADORS

Guillem Mesquida	Portada
Jaume Santandreu	Acudits al vol
Guillem Pont	Els primers deu anys (II)
Josep Cortès	Espipellades
	Crònica informal
	Creu Roja
	Defunció
APA de Mallorca	Funcions i activitats
Joan Jofre	No caiguem en la trampa
Antoni Sansó	Perquè?
Antoni Mesquida	Campanya de defensa civil
Pere Josep Ljull	Biblioteca
Joan Rosselló	Es racó de sa padrina
	Batec
Francesc Umbert	Batec
Maria Galmés	Batec
	Prensa Forana
	Si lleu...
Francesc Clapés	El mes de maig
Ramon Rosselló	Sos Llulls i altres notícies
Bartomeu Matamalas	La segona mort
Miquel Sureda	Esports
Guillem Quina	Tresoreria
Elisabet Nicolau	Distribució

NOTA

Els articles apareguts en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus propis autors.

APA!

UN DARRERA S'ALTRE

SUBSCRIVIU-VOS

A FLOR DE CARD,

SA REVISTA

MENJA-CLOSQUES

DE SANT

LLORENÇ

DES

CARDASSAR.

ACUDITS AL VOL

- 1.- Vull donar la vida per la Pàtria, si cal, però la mort, mai.
- 2.- L'estridència no neix del crit, sinó de les seves ressonàncies.
- 3.- No hi ha criminal que hagi ofegat més vides que la prudència.
- 4.- Si atones el foc no et queixis després que bulli l'olla.
- 5.- Respecte al sexe -com de tantes altres coses- només hi ha dos tipus d'entesos: Els qui no en sabem res i els qui no saben ni això.
- 6.- Malgrat tants de sermons, el Poble no ha perdut mai el seu bon instint; mirau, sinó, com als beneïts els diu purs.
- 7.- Quan la casa fa mala olor, no es tracta de tirar-hi perfums, sinó de buidar el clot dels fems.
- 8.- L'error de molts d'intel·lectuals és pensar-se, quan el poble està glaçat per l'hiver nada, que ha arribat la primavera perquè han florit els quatre cossiols del seu hivernacle.
- 9.- ¿Com no t'has d'ofegar, si estàs tot lo dia tancat dins tu mateix?
- 10.- No tenguis enveja de ningú abans de saber com dorm.
- 11.- ¿No estaria molt millor estimar-los un poc més quan són vius que honrar-los tant després de morts?
- 12.- Si la gent portàs escrit al front tot el que xerra darrera jo diria bon-dia a molt poca gent.

Jaume Santandreu

SEGONA ÈPOCA

Malgrat restàs sense sortir aquells devuit mesos, el cos no deturà el seu desenvolupament, tan normal com humà. Havia sentit la inflor dels pits i la vergonya dels bards a la cara, però no era una altra quan, entre planys, em demanaven que tornàs sortir. Obviament no m'ho demanava la "gent bona" ni la "gent ofesa" ni els "pas-de-tot" ni la llarga llista dels del club "me'n fot"; va ésser gent que m'apreciava malgrat els bards, el contexte, i...; alguna era gent que sempre havia tinguda ben aprop i altra, altra era gent (catxindena!) que va fer com que atracar-se i quan vaig ésser al bell mig aplegà veles tot d'una o després d'uns quants mesos.

I en el febrer del 77 editorialitzava (ai, pobreta, que ho era de jove encara!) així: "Gairebé tot ha canviat: la mateixa fesomia de la vila, les circumstàncies (...), els lligams, les persones...", tal com si tot això pogués canviar amb uns mesos -qui no ha passat per la pubertat!- i encara han hagut de passar mesos per arribar, si no a renunciar, al manco a mirar amb escepticisme totes aquelles abstraccions ("llibertat de cada dia i honradesa de sempre") que tan sovint escampava.

I en Jaume Lliteras, col.laborador i vertader animador de la vida llorencina, se n'anà a Barcelona i vaig encetar una nova secció "Partits Polítics" ("sin comentarios"). I el Card què?

Ah! el meu pare té bons directius que, veient el mal que puc fer (?) presionen perquè resti sense sortir (casta o morta? Quin devia ésser el seu desig?). I el batle, quan encara només era "socialista" publicava poemes que parlaven de llibertat i de cucs.

Certament en aquesta meva "re-entrée" que configura el que ara, sense cap pretensió definitiva, hem anomenat segona etapa, vaig tenir un bon grapat de nous col.laboradors, i d'això mai no me n'oblidaré; i no sé ben bé perquè ara mateix em recorda aquells llunyans mesos del 72. Potser la variant més sensible és que es parlava obertament de partits polítics i d'eleccions; era moda!, després de tants d'anys de repressió; com abans dins un tot no gaire definit, tothom s'hi sentia mig a gust.

Si la memòria no em falla, pel maig del 81 vaig estrenar imatge i amics. Imatge perquè vaig deixar de banda la multicopista elèctrica per estrenar-me en fotocòpies fetes amb la Rank-Xerox de Ca'n Coca de Manacor. I amics perquè vaig entrar dins el nou món de la "Premsa Forana", i ja se sap, tenir "amics", i més per una pintada poncella com jo, sempre

és convenient i necessari (per si de cas, sobre tot, algun dia es fes necessari fer una mena de "cos comú" -eh! no em mireu que això no implica orgasmes de cap tipus-).

Llavors, passant fulles, trobam les primeres referències a les municipals (de mon coeur) a un article signat per J.Cortès sobre les no manifestacions de UCD, i un altre demanant "luz y taquígrafos" (quines casualitats, eh?) signat per Ignasi Humbert, que ençaten la peça del formatge que, temps després, uns hauran de trobar gustós i altres ben olorós.

Obviament aquestes primeres municipals encalentiren cervells injuriosos, que entre d'altres coses potser ajudaren a "l'espantà" d'un bon grapat de col.laboradors; i dic ajudaren perquè potser el motiu més clar és precisament la claretat que sol espantar ambigüitats: la gent més o menys es defineix i ... sorgeix el xap, l'enemistat o el silenciós (no per això menys pervers) allunyament. I la gent es defineix, i no per la definició que es fa d'ella mateixa (som imparcial, som demòcrata!, som el més llest!), sinó per un amuntegament de mots i accions.

En el meu trescar mesos, també deix constància de que la post-elecció fou dura i venjativa on es parlà de tot i de no-res a l'hora, se cerquen camins alternatius i sòlament molt a poc a poc tornaria a ésser volguda i apreciada segons mesura assenyalada pel nombre de col.laboradors i subscriptors.

Record com si fos ara els actes més flagrants d'aquella ja llunyana post-elecció: la primera pintada llorencina, precisament a la façana del cap de redacció (i en vertadera funció de director i animador), un no gens sortat article i ... el plet! l'acte més fort a cara destapada -i no per fort il.lògic- contra un col.laborador de

Flor de Card; un plet que posà nerviós a un que conec de ben aprop i que, passats els primers moments, tots desitjàrem que anàs envant, però... (com es diu allò? Ah, si!) es volatitzà i... "se corrió un tupido velo sobre el asunto" -ah que queda bé!-

Potser l'any 80 representa un any d'estabilitat, vull dir que segueix el meu ritme, el ritme tan personal i intransferible que em marca el meu cos, de cada dia més adult, amb més vitalitat (i que en Pep no es cansi!), un ritme que ve a demostrar la superació del mini trauma post-electoral. Així segueixen les seccions fixes, temes més o menys amplis, acords del ple nari, col.laboracions esporàdiques...

I si el 80 és d'estabilitat, el 81 és de certa expansió al augmentar considerablement -però amb mesura, eh?- el nombre de subscriptors i encetar o arrelar-se nous col.laboradors de seccions fixes (articles signats per "Aljub", cinema, futbol...) i una altra que amb el pas dels mesos em resultaria dolorosament polèmica; faig referència a "de l'escola". D'altra banda potser dos fets em marcaren aquest any i successius: el restabliment del Consell de Redacció, que es topà amb el fet de n'Esteva, just proppassada sa constitució, i la constitució de Edicions Card S.A.

Bé, i pam envant pam enrera he viscut deu anys a aquesta, nostra, vila. Ja som (?) adulta ... i tenc un físic determinat (ara mateix duc vestit nou, d'offset) amb una fesomia i un caràcter... és a dir, gairebé humana i per tant, sortosament, amb certes virtuts (poques o moltes, segons l'ull del qui mira) i amb molts, molts de defectes -que també me'ls veig!- però talment els defectes humans, no se superen amb un no-res, és a força de voluntat, constància i temps.

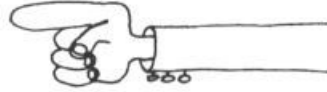
Guillem Pont, en nom de Flor de Card

Faros de halógeno Bosch.

CA'N XESC

Espipellades

En tocar, toca, i aquesta vegada toca donar s'enhorabona an es batle i an es demés membres d'es Tribunal qualificador, per haver posat barra de cap i no haver consentit cap ti-

pus de favoritisme a s'hora de donar ses places de funcionaris de s'Ajuntament. No i m'han assegurat que n'hi va haver que, sense esser d'es Tribunal, volien fer parts triades!

No sé si t'has fitxat, Mateu, que a ses "espipellades" i a ses entrevistes es cric en llenguatge popular, així com xerra sa gent, o sia, com tu dius "tal como lo aprendí durante mi infancia". (Ex.: Vine amb jo i mos n'anirem a fer una volta).

En canvi a ses cròniques d'es plens i an ets articles ho faig en català literari, és a dir, tal com diven ses normes ortogràfiques. (Ex.: Vine amb mi i ens anirem a fer una volta).

D'acord, Mateu?

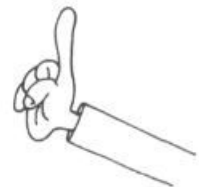

Si es déus hi vénen a bé i ningú no hi posa remei, dia 8 de maig, es veterà col.laborador de Flor de Card, n'Andreu Amer -o si voleu n'Andreu Pipes- i n'Aina

Salas, una manacorina de lo més trempat, faran s'esclafit.

Així que ja ho sabeu, es convidats passa d'hora de "llempiar-vos" ses sabates!

Com de costum, Mateu, a sa teva carta tornes generalitzar i dius que "La Revista Flor de Card presenta duras crítiques contra la Junta Directiva de la APA".

I és que, germanet, sempre estàs en ses mateixes: no és Flor de Card sa que vos critica, sinó en Joan Jofre i un grup de pares.

Que estam? Idò bé!

Josep Cortès

FUNCIONS I ACTIVITATS DE LES ASSOCIACIONS DE PARES.

- a) Defensar els drets dels pares en tot quant pertoca a l'educació dels seus fills.
- b) Elegir llurs representants i participar efectivament en els òrgans col·legiats del centre.
- c) Col·laborar en la labor educativa del centre, i d'una manera especial en les activitats complementàries i extraescolars.
- d) Orientar i estimular els pares respecte a les obligacions que els corresponen en relació a l'educació dels seus fills.
- e) Elaborar, desenvolupar o modificar, juntament amb el Claustre de Professors, el Reglament de Règim Intern.

Entre d'altres activitats i funcions, l'Associació podrà desenrotllar les següents:

- Exigir als organismes competents de l'Administració que es compleixin les lleis relatives a l'educació, entesa com a dret humà de caràcter fonamental.
- Representar i defensar els drets i interessos dels pares en matèria educativa, reconeguts a la Constitució.
- Promoure la igualtat d'oportunitats entre tots els alumnes del centre.
- Reclamar dels organismes oficials i privats l'atenció i ajuda que l'ensenyament mereix.
- Fomentar i facilitar el contacte col·lectiu i personal dels pares amb els professors i directius del centre, a fi d'aconseguir una unitat d'acció.
- Canalitzar i promoure iniciatives econòmiques d'ajuda al col·legi, subvencions per a fins generals o concrets, com podrien esser biblioteca, laboratori, clubs, menjador, transports, beques, etc.
- Posar en pràctica els mitjans i instruments adequats per a l'organització d'obres assistencials que facilitin el desenvolupament d'una labor social d'extensió educativa i cultural, com podrien esser la concessió de beques d'estudis, premis, ajudes per a excursions, organització d'estudis nocturns i altres de semblants.
- Promoure i facilitar les activitats del col·legi, en especial les de caràcter artístic, cultural, esportiu, etc.
- Facilitar visites a centres comercials, fabrils, tallers, museus i altres institucions culturals.

- Organitzar conferències o xerrades per als membres de l'Associació, sobre formació religiosa, pedagogia familiar, psicologia infantil, higiene escolar, ... o qualsevol altre tema d'interès familiar.

- Cooperar en les tasques d'orientació escolar, personal i vocacional dels centres en la forma següent:

- Animar a que cada família aporti els seus coneixaments psicològics, familiars i socials.

- Col·laborar en l'orientació i ajuda dels alumnes que deixen el col·legi, tant per a la seva integració al món del treball, com per facilitar-los l'accés a altres nivells d'ensenyament.

- Cercant el contacte directe dels alumnes amb la realitat que els envolta (social, laboral, cultural, ...) en tots els seus caires, activitats i exigències.

- Desenvolupar programes d'educació familiar per proporcionar als pares els coneixaments i orientacions tècniques relacionades amb la seva missió educadora.

- Promocionar qualsevol altra activitat que pugui contribuir a abastar els fins de l'Associació.

- L'Associació podrà elevar propostes, suggerències, informes i consultes al Claustre de Professors, direcció del Centre, Junta Municipal d'Educació, Inspecció tècnica i Delegacions Provincials del Ministeri d'Educació, sempre que ho consideri oportú per a la bona marxa dels centres, o quan se'n temi de deficiències que influeixin negativament en l'educació dels alumnes.

FEDERACIO D'ASSOCIACIONS
DE PARES D'ALUMNES DE
COL·LEGIS ESTATALS DE
MALLORCA

NO CAIGUEM EN LA TRAMPA!

A vegades caiem en la trampa sense tèmèr - nos, majorment a causa del desànim produït, per exemple, per unes crítiques, paraules directes o indirectes, bé sien escrites o dites. El motiu és clar: falta de costum de participar en assumptes col·lectius o comunitaris (fins fa poc temps era tan sols privilegi d'un quants), i per tant, també el no estar avesats a la crítica. Criticar no és murmurar ni posar negre ningú quan no hi és; a això jo li diria més bé xafardejar. Criticar és molt més seriós i important i, al revés de lo que és xafardejar, jo diria que és necessari.

Ara bé, ens falta lo més important, sebre rebre i entendre la crítica. És clar que una crítica no es pot fer sense raonar ni analitzar lo criticat; en aquest cas no seria criticar, sinó murmurar.

Idò, què és criticar? Jo diria -al manco el meu cas és aquest- que criticar és fer un balanç imparcial damunt uns fets, unes coses o unes persones relatives i canviables. Canviables, SI, però amb la intenció de millorar-les, mai per empitjorar-les. Si lo que es consegueix és lo darrer, idò jo diria que s'ha caigut dins una trampa. Però també diria que donar la culpa a la crítica no és just, més bé pens que és una excusa. I què es pot fer davant una crítica? Doncs davant una crítica lo que es pot fer és superar-se amb el treball i demostrar amb fets que dita crítica no té raó, i llavors és quan és superada, però no amb paraules, sinó amb fets. Com fer això? Senzillament, agrupant-se més fort el criticat o els criticats i analitzant i jutjant imparcialment lo criticat, per després actuar al respecte.

Què NO s'ha de fer mai davant una crítica? Jo diria, posar-se el cap davall l'ala o caure dins el desànim, desunió o divisió de grups, ja que fer això és donar la raó al criticador i caure, com ja he repetit, dins una trampa que sempre serà aprofitada per un sector desitjós de que no vagi bé la cosa. Tant de bo que tot lo dit sia sempre per a millorar l'Escola!. Consider els mestres de Sant Llorenç molt superiors a mi, i més ben preparats per parlar de l'Escola; sàpiguen ells també que disposen d'aquesta revista i pàgina.

Respecte a la nostra llengua vull dir que per desgràcia em queda molt per aprendre (auto-crítica), però això no vol dir que no pugui lluitar per ella.

També vull aclarir que mai he volgut deixar de formar part del "Consell de Direcció", sinó que de la nit al dia em vaig trobar esborrat de la

llista. Però, repetesc, jo mai vaig defugir d'aquest deure, i per tant lo que s'ha publicat respecte a això no és veritat. Lo que sí passà fou que a l'hora i dia posats m'era impossible assistir-hi, degut a la meva feina, i crec que també és molt difícil per altres pares. Vaig proposar canviar el dia i hora i em digueren que era assumpte del Claustre de Professors, cosa que tampoc no és veritat, ja que és assumpte del Consell de Direcció.

Joan Jofre

PERQUÈ?

Perquè hi ha mestres d'escola que es bravegen de professors, quan ni tan sols arriben a persones?

Perquè hi ha mestres d'escola que, abusant de la inocència dels al·lots i de la seva autoritat, ataquen a persones d'idees diferents de les seves?

Perquè hem d'esser nosaltres -les Illes- de les darres en conseguir autonomia, si per la nostra història, cultura, llengua,... tocaríem esser de les primeres?

Perquè aquest assidu del "Diario de Mallorca" no es preocupa un poc més de veure si vertaderament es compleix la llei a l'escola, en lloc de discutir de si mallorquí, si castellà?

Perquè els polítics sòlament cerquen el poble quan aquest els ha de votar?

Perquè els nostres regidors tenen tan fàcil oblidar una cosa quan aquesta cosa els surt malament? Exemple: Normes Subsidiàries.

Perquè aquesta democràcia i aquests demòcrates que tenim han defraudat tant a la gent?

Perquè si el nostre batle es diu esquerrà dins l'Ajuntament, és tan difícil veure-hi res d'esquerres?

Antoni Sansó

ESQUEMA D'UNA CAMPANYA DE DEFENSA CIVIL NO-VIOLENTA.

Per mostrar el què podria esser una defensa civil no-violenta davant d'una invasió estrangera, parlarem de les condicions i preparatius que hi calen perquè la campanya es pugui realitzar, atès que sols funcionarà si ha estat precedida d'una preparació seriosa.

Hi ha que distingir tres fases:

a) Durant la invasió

Si malgrat tots els esforços de negociació i enteniment realitzats des d'una perspectiva no-violenta es produeix una invasió, la defensa no-violenta no serà més efectiva que la defensa militar, ja que no seria realitzable a una extensa línia de defensa com són les fronteres, però sí seria realitzable, per exemple, a un carrer d'una gran ciutat (a Bratislava els txecoslovacs s'assegueren davant dels tancs soviètics).

En aquesta fase la resistència no-violenta presenta tres avantatges respecte de la resistència armada.

Primer de tot, l'absència de resistència armada faria que aquest període del conflicte fos menys cruent, i fins i tot seria probable que les tropes d'ocupació cometessin pocs actes de violència sobre la població.

El segon avantatge és que tota la població, fins i tot els homes, romandria i resistiria sobre el terreny, on de cada vegada seria més eficaç i s'evitarien les ruptures de famílies, el fre a l'economia i la tramesad'hommes a regions que no coneixen. Els soldats invasors, allunyats de ses famílies, es trobarien davant d'una societat intacta i unida enfront de l'invasor.

Tercer avantatge: en una acció no-violenta un atac de l'adversari no és un fracàs sinó una imprudència d'aquell, imprudència de la que es pot treure un bon profit. Aquesta postura ofensiva a les campanyes d'acció no-violenta, contrasta amb el derrotisme de la població en els cassos de lluita armada. Durant aquesta fase del conflicte, es poden considerar dues tàctiques:

* La població roman a casa i deixa els carrers buits. Es poden deixar inscripcions a les parets que recordin a l'invasor, sens odi, que no hi té res a fer en aquest país.

* La població invadeix els carrers, dialoga amb els militars i, directament o amb octavilles escrites en la llengua dels invasors, informa de la situació real i els anuncia que sens intentar fer-los cap mal, mai no s'averdrà a obeir-los.

També es podran prendre mesures per frenar la invasió, com la supressió d'indicadors de direcció, plaques de carrers, números de les cases,... la qual cosa transformaria el país en un vertader laberint i faria molt difícil la recerca de persones capaces d'organitzar aquest tipus de resistència.

(Continuarà)

Antoni Mesquida, del Grup d'Objectors

ACRISTALAMIENTO
DE VIDRIOS Y ESPEJOS

Cristalería
San Lorenzo

Calle Mayor, 71
Teléfono 56 92 11

RESTAURANTE SALVADOR
pollos al ast
PORTO CRISTO

Calle Sureda, 1
Tel. 570624

AQUEST MES, SOFRITS LECTORS, M'HAUREU DE PERDONAR. FORT I NO ET MOGUIS, LA MEVA DONA VA AFICAR LA BANYA -JA SABEU COM SÓN LES DONES- I NO VA ESTAR A PLER FINS QUE EM VA HAVER MENAT A VEURE LA FAMÍLIA D'ULTRAMAR. JO BÉ LI DEIA QUE TROBAVA MÉS URGENT UNA REDACCIÓ CALMADA DE LA CRÒNICA DEL PLE QUE, A LA FI, ÉS EL QUE ENS DÓNA LES SOPES, PERÒ ELLA QUE NO, QUE NO I QUE NO. I JA HO VEIS: AQUEST MES US HAUREU DE CONFORMAR AMB UNA SENZILLA REDACCIÓ DE CADA PUNT, I RENUNCIAR A LES PARIDES QUE EL DIMONI -SINÓ, QUI?- DE TANT EN TANT M'AFICA DINS L'ESCUDELLER.

Per no haver d'esperar massa, l'Ajuntament demanarà a la Comissió Provincial d'Urbanisme, permís per obrir un carrer que comuniqui S'Illot amb Sa Coma. Les despeses aniran a càrrec dels germans Pascual, que són els propietaris de les terres per on ha de passar el carrer.

S'asfaltaran els carrers del poble que encara no hi estiguin. L'Ajuntament i els confrontants pagaran les despeses la meitat per hom.

Segons la nota que ens ha tramesa la Creu Roja, en un any el manteniment dels llocs li ha costat més d'onze milions de pessetes, per la qual cosa demana als ajuntaments que en tenen, que col.laborin amb 750.000 ptes.perhom. El regidor Pont, emperò, és de l'opinió que a Sant Llorenç únicament n'hi haurà un, ja que creu que, encara que tinguem dos locals, sols disposarem d'una dotació de soldats i una ambulància. Acordaren que, abans de pagar res, ho aclaririen bé.

Pareix esser que el calendari de feina de les Normes Subsidiàries no s'ha complit així com esperaven: havia d'estar acabat en el 81 i encara no han començat(!). Com que no és cosa de posar-se nerviosos, ampliaran el plaç i fixaran un nou calendari, que, si no hi ha més retrassos, suposen que estarà llest a principis de l'any que ve.

A l'altre punt trobaren que els sous dels funcionaris havien d'augmentar un 8% sobre els del 81. A més consideraren que havien de donar 36.000 ptes en concepte de gratificació a Bartomeu Puigròs per equiparar-lo als altres municipals, perquè, a la fi, fan la mateixa feina.

També acordaren augmentar en 10.000 ptes. mensuals el sou de n'Aina Femenias, ja que, a més de la seva feina, duu la comptabilitat de l'Ajuntament.

Per dur S'Illot un poc més net, acordaren comprar dos contenidors de fems, i, si anava bé, n'hi afegirien dos més. El regidor Bauçà, que s'encarregarà de la compra, demanà a veure com s'havien de pagar, perquè segons ell, a

l'Ajuntament, les factures tant poden estar un mes com un any, i no era cosa de fer-li fer un mal paper. Li digueren que no passàs pena.

Quant a la delimitació del casurbà que toca a la carretera d'Artà, digueren que, a la banda de Sa Blanquera, s'havia de fer un empedrat d'un metre i mig d'amplària a 75 cmts. de la retxa blanca de la vorera de la carretera. A la sortida del poble, anant a Artà, les cases hauran d'estar, les de l'esquerra a 12 m. del centre de la carretera, i les de la dreta a 25.

A l'apartat de precís i preguntes, el Sr. Pont sol.licità i els altres s'hi avengueren, que es fes un desaiiguament per al carrer Gabriel Carrió abans d'asfaltar la carretera de Son Cervera.

El Sr. Bassa demanà que s'entrespolàs el pati de l'Escola de Cala Millor, però el regidor Bauçà trobà que, com que quasi tots els allotjats eren forasters o cerverins, si hi volien trespol, que el fessen ells. Considerà més oportú fer passes perquè hi anassin mestres llorençins. El batle, emperò, va dir que l'Escola de Cala Millor no dependria de Sant Llorenç, sinó que seria autònoma.

Josep Cortès

LA EQUITATIVA

fundación rosillo

SEGUROS

Cardassar, 17

I CONCURS LOCAL DE NARRATIVA CURTA

L'AJUNTAMENT DE SANT LLORENÇ DES CARDASSAR CONVOCA EL "I CONCURS LOCAL DE NARRATIVA CURTA", INCLÒS DINS EL PROGRAMA D'ACTIVITATS CULTURALS DE LES FESTES PATRONALS, AMB LES SEGUENTS

BASES

1ª.- Podran participar totes les persones residents en el terme municipal de Sant Llorenç des Cardassar.

2ª.- La temàtica serà lliure, i els treballs, originals i inèdits, i escrits en prosa, en català o en castellà.

3ª.- Hi haurà dues categories: a) persones majors de quinze anys; i b) persones fins a quinze anys d'edat. Els treballs inclosos dins la categoria a) han de tenir una extensió mínima de 10 folis i màxima de 20, mecanografiats a doble espai i per una sola cara. Els treballs de la categoria b) han de tenir una extensió mínima de 5 folis i màxima de 10, amb les mateixes condicions. Es presentaran original i dues còpies, amb pseudònim. Els originals quedaran en poder de l'Ajuntament. Els premis es podran declarar deserts i el veredict del jurat serà inapel·lable.

4ª.- En un foli a part i dins sobre tancat constaran: nom i llinatges del concursant, professió, adreça i telèfon. A la coberta del sobre només figurarà el pseudònim. Cada participant sols podrà presentar un treball.

5ª.- La data de recepció de les obres serà del dia 1 de juliol fins el 24, tots els dies laborables a la Biblioteca municipal Salvador Galmés, durant l'horari habitual.

6ª.- S'atorgaran els següents premis: categoria a) primer premi de 25.000 ptes i placa commemorativa donats per l'Ajuntament. Categoria b) primer premi de 10.000 ptes i placa commemorativa donats per l'Ajuntament.

7ª.- La participació en aquest concurs suposa l'acceptació de les bases.

8ª.- La composició del jurat es donarà a conèixer oportunament. Els premis es faran públics el dia 5 d'agost i l'entrega es farà el dia 10.

I CERTAMEN INTERNACIONAL DE PINTURA "VILA DE SANT LLORENÇ DES CARDASSAR" ORGANIZADO POR EL AYUNTAMIENTO DE SANT LLORENÇ DES CARDASSAR, A CELEBRARSE EN ESA VILLA DENTRO DEL PROGRAMA DE LAS FIESTAS PATRONALES

BASES

1ª.- Podrán tomar parte en el certamen todos los artistas, cualquiera que sea su nacionalidad y residencia.

2ª.- Todas las obras que se presenten, de tema libre, deberán ser originales y no haber sido premiadas en ningún otro certamen.

3ª.- El tamaño de las obras no podrá ser inferior al 25º de la nomenclatura internacional. Las obras se presentarán debidamente montadas.

4ª.- El plazo de recepción de las obras empezará el día 12 de julio y se cerrará el día 31 del mismo mes. Las obras deberán ser entregadas a la Biblioteca Municipal los días laborables de las 19 a las 21 horas. Las obras que se remitan por agencia deberán ser dirigidas al Ayuntamiento de Sant Llorenç des Cardassar, haciendo constar en el envío: PARA EL CERTAMEN INTERNACIONAL DE PINTURA "VILA DE SANT LLORENÇ DES CARDASSAR" y habrán de tener entrada antes de la finalización del plazo indicado, de cada obra se expedirá el correspondiente recibo.

5ª.- Cada autor deberá rellenar y remitir a las señas antes indicadas el boletín de inscripción, el cual también podrá remitirse adjunto a la obra, pudiendo presentar cada artista un máximo de dos obras

6ª.- Correrán a cargo del concursante los gastos de transporte de las obras, no responsabilizándose el Ayuntamiento de los riesgos, desperfectos y extravíos que puedan sufrir las mismas durante su traslado, ni los deterioros que puedan sufrir desde su entrega hasta su devolución, si bien cuidará de ellas con el máximo celo.

7ª.- Las obras no premiadas podrán retirarse de la biblioteca municipal hasta el 30 de setiembre de 1982. Transcurrida dicha fecha, se entiende que las obras no retiradas se ceden en propiedad al Ayuntamiento de forma gratuita.

8ª.- La obra que obtenga el premio "VILA DE SANT LLORENÇ DES CARDASSAR" pasará a ser propiedad del Ayuntamiento, y los autores que obtengan los restantes premios tendrán opción a dejar o retirar la obra premiada. En este último caso se entenderá que renuncian al premio en metálico con que han sido dotados.

9ª.- El jurado seleccionador y calificador estará compuesto por personalidades del arte, la crítica y un miembro del consistorio, y será dado a conocer oportunamente.

PEP BLAU

FERRER MECÀNIC

Carrer Ferrocarril, 1

SON CARRIÓ

- 10ª.- Los acuerdos del jurado serán inapelables.
 11ª.- Todas las incidencias no previstas en este reglamento, serán resueltas por la comisión municipal permanente del Ayuntamiento de Sant Llorenç.
 12ª.- La simple participación en este certamen presupone la aceptación de las presentes bases.
 13ª.- Con las obras seleccionadas y premiadas el Ayuntamiento de Sant Llorenç montará una exposición en el salón de sesiones del Ayuntamiento, inaugurándose el día 6 de agosto hasta el 11 del mismo mes, haciéndose público el fallo del jurado en el acto de la inauguración.
 14ª.- La entrega de premios se efectuará el 10 de agosto.
 15ª.- El presente certamen estará dotado de los siguientes premios:
 PRIMER PREMIO: Dotado por el Ayuntamiento, con 60.000 ptas. y placa conmemorativa.
 SEGUNDO PREMIO: Dotado por el Ayuntamiento, con 50.000 ptas. y placa conmemorativa.
 TERCER PREMIO: Dotado por el Ayuntamiento, con 30.000 ptas y placa conmemorativa.

Des de finals del mes de març tenim a la Biblioteca dues obres cabdals de la cultura nostra: el Diccionari Català-Valencià-Balear i la Gran Enciclopèdia Catalana.
 El Diccionari Català-Valencià-Balear és un "inventari lexicogràfic i etimològic de la llengua catalana en totes les seves formes literàries i dialectals, recollides dels documents i textos antics i moderns, i del parlar vivent al Principat de Catalunya, al Regne de València, a les Illes Balears, al departament francès dels Pirineus orientals, a les valls d'Andorra, al marge oriental d'Aragó i a la ciutat d'Alguer de Sardenya".
 El Diccionari va esser iniciat per Mn. Antoni Mª Alcover i continuat per Francesc de B. Moll, i és una obra que consta de deu volums. Recordem que Mn. Alcover és qui recollí també l'"Aplec de Rondaies Mallorquines" (24 volums).
 En el pròleg del "Cançoner Popular de Mallorca" del P. Ginard, diu Francesc de B. Moll: "(...) els quatre volums que contindran aquest aplec de cançons tradicionals formen com el tercer acte d'una gran trilogia de la qual fins ara només coneixíem dues parts, degudes precisament a Mn. Alcover -les Rondaies i el Diccionari-, i que avui es veu completada amb el Cançoner. Amb aquesta publicació, Mallorca pot exhibir tres monuments que perpetuen, amb unes dimensions no igualades per cap altra regió hispànica, la triple manifestació verbal de l'esperit del nostre poble: la llengua, les llegendes i la poesia de la terra".

CLINICA VETERINARIA

T. 554265

Hernán Cortés, 3
 MANACOR
 HORARIOS M. M. J. V. 6 a 8 tarde
 CONSULTA S. 11'30 a 1'30

Burgues, s/n.º
 (detrás parque municipal)
 Tel. 58 16 79
 FELANITX
 HORARIOS L. M. M. J. 6 a 8 tarde
 CONSULTA D. 11 a 1

La Gran Enciclopèdia Catalana consta de 15 volums. Una obra d'aquest tipus no existia dins la cultura catalana, fins que va aparèixer la GEC. Hi havia doncs una manca de precedents. L'obra ha adquirit una dimensió cultural col·lectiva i és l'esforç d'un gran nombre d'intel·lectuals, entre els quals ocupen un lloc destacat Francesc de B. Moll i Josep Mª Llompart. La Gran Enciclopèdia Catalana representa una passa considerable envers la normalització de la llengua catalana.

A partir del dia 17 de març, a la Biblioteca es du un control de l'assistència de públic lector. La mitjana d'assistents diaris a la Biblioteca durant el període que va del 17 de març al 16 d'abril és de 18 persones. El gràfic presenta grans oscil·lacions, des de 4 assistents dins a 44 en un dia, essent els dies més fluïdos els dissabtes i els períodes de vacances escolars, i els més forts els altres.

La Biblioteca rep, des de principis d'abril, els quatre diaris: Balears, Diario de Mallorca, El Dia i Ultima hora. La Biblioteca també és un bon lloc per llegir el diari!

A continuació presentam una llista de llibres infantils i juvenils que fa poc temps han entrat a la Biblioteca:

- * Manuel Alonso Alcalde
Cuentos y más cuentos
Doncel. Madrid, 1970
- * Fernando Alonso
Feral y las cigüeñas
Doncel. Madrid, 1971
- * Carmen Vázquez-Vigo
Mambrú no fué a la guerra
Doncel. Madrid, 1970

(Continua a la pàg. següent)

(Ve de la pàg. anterior)

- * Angela C. Ionescu
La isla del jade
- * Cuentos populares de Asia
Doncel. Madrid, 1976
- * Siegfried Schmitz
Astronomía
Cincel. Madrid, 1974
- * Hans Reinhard Schatter
Fotografiar
Cincel. Madrid, 1974
- * Siegfried Schmitz
Terrario
Cincel. Madrid, 1974
- * Hans-Reinhard Schatter
La cinta magnetofónica y el disco fonográfico.
Cincel. Madrid, 1974
- * Gisela Kluge
Dibujar, pintar, imprimir
Cincel. Madrid, 1974
- * Gottfried Hilscher
Aviación
Cincel. Madrid, 1974
- * W. Shakespeare
Romeo y Julieta. La tempestad
Ediciones Paulinas. Madrid, 1978
- * W. Shakespeare
Hamlet
Ediciones Paulinas. Madrid, 1978
- * Emma de Cartosio
Cuentos para la niña del retrato
Doncel. Madrid, 1973
- * Aarón Cupit
Cuentos del año 2100
Doncel. Madrid, 1973
- * José Antonio Arroyo
La botánica en experimentos
Altea. Madrid, 1976
- * A. Vera González
Mi afición al mar
Altea. Madrid, 1977
- * Ana Maria Rubio
Manualidades femeninas
Altea. Madrid, 1976
- * Atletismo
Aura. Barcelona, 1976
- * Gimnasia
Aura. Barcelona, 1976
- * Balonmano
Aura. Barcelona, 1976
- * Natación
Aura. Barcelona, 1976
- * Tenis
Aura. Barcelona, 1976

Pere J. Llull

FENT-TE SOCI DE LA BIBLIOTECA, TE'N
POTS DUR LLIBRES A CASA.

USA EL SERVEI DE PRÉSTECES.

Es racó de sa padrina

Una mala llengo tuda
una persona de bé;
és com Judes que va fer
una dolenta venuda.

Jo no cant per bona veu
perquè Déu no la m'ha dada;
jo cant perquè no digueu
si duc pena o si duc creu
o si visc enamorada.

Na Francisca està malalta
a punt de combregar,
i en Juan darrera sa porta
que s'esclata de plorar.

Cans i moixos dins sa cuina, fan anar ses
dones vives.

Qui maneja es vidre, el trenca.

Qui té banyes que se suc.

Joan Rosselló

ESPORTS

SOLER - PONT

C. Nou, 35 ☎ 56 93 10 Sant Llorenç

MARÇ

1.- S'han sembrat quatre polls àlbers a s'Esco la Nova.

5.- A sa rectoria hi ha hagut una conferència organitzada p'es Card Infantil sobre es tema: "Amb quina llengua convé començar l'ensenyament".

6.- Es Card Infantil va projectar ses pel.lícules de ses trobades d'Alaró i Lluçmajor.

A sa vetlada, una cinquantena de persones, sa majoria col.laboradors o ex-col.laboradors de Flor de Card, s'han reunit en es restaurant de devora ses basses de Vilafranca per celebrar amb un plat de freixura i un poc de dolcet, es desè aniversari de sa Revista.

8.- A Ca'n Ramon han deixat es forn. L'han agafat uns manacorins.

12.- En es carrer d'es Pou s'ha inaugurat un casino (bar).

A sa rectoria, i seguint ses conferències organitzades p'es Card Infantil, Na Neus Olivieri va parlar d'es tema: "Perquè l'expressió corporal a l'Escola".

14.- Es Card Infantil ha pres part a Manacor a sa trobada de Centres d'Esplai.

17.- Darrera xerrada d'es cicle de conferències organitzades p'es Card Infantil. Ha estat sobre es tema: "Què és una Associació de Pares?". Ha dirigit sa xerrada Na Marina Valldeperas, presidenta de sa Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes.

19.- Un grup d'es joves que es reuneixen cada divendres a sa Rectoria han anat d'excursió a sa Colònia de Sant Pere; i d'allà, de davant ses cases de Betlem han pujat a peu fins a s'ermita.

29 i 31.- A la parròquia hi ha hagut sermó. Ha predicat el pare Gori Mateu, superior d'es convent d'Artà.

BRUSQUES

P'es febrer varen caure 61 litres per m2.

P'es març varen esser 84.

NOCES

José Macias Montero amb n'Antònia Brunet Su reda, dia 20.

Francesc Tous Perelló amb Maria Riera Nicolau, també el dia 20.

NAIXAMENTS

Mateu Riera Bauçà, fill d'Antoni i Margalida, el dia 3.

Antoni Melis Pont, fill de Jaume i Antònia, el dia 12.

DEFUNCIONS

Miquel Sansó Riera (Fosc), casat, 72 anys, el dia 12.

Joan Sureda Planisi, de ca sa Ferrera, fadrí, 65 anys. Morí dia 23.

Antònia Caldentey Mesquida (Paula), casada, 51 anys, el dia 28.

Maria Galmés
Joan Rosselló
Francesc Umbert

carpinteria

HERMANOS FEBRER

Cra. Son Servera, 26
Tno. 56 90 74

SAN LORENZO

Restaurante Barbecue

BANQUETES * BODAS * COMUNIONES * BAUTIZOS

Cra. Porto Cristo - Cala Millor

T. 570193

presupuestos sin compromiso

MES DE MAIG DEDICAT A LA VERGE MARIA

Després de les darreres plogudes d'abril, el fir mament ha canviat. Content i ple de goig, en tra el mes de maig: el sol ja encalenteix fort, les sementeres estan molt altes i les espigues comencen a juntar i enmig d'elles no hi manquen les roselles i altres flors silvestres. Amb els càntics que fan els russinyols i les caderneres tot recorda la primavera: els arbres fruiters, cirerers, pereres i pomeres en flor, la treballadora abella cercant el nèctar de les flors i l'hermosa papallona que va correguent de sementer en sementer. Els tords ja se n'han anat a terres fredes i han comaregut les oronelles, que tant ens alegren quan volen pel cel blau. L'argelaga, la gatova, l'estopa, els grinyoners,... tots florits, alegren el mes de maig.

Quan les primeres fires dels pobles comencen a somriure, diven que "no hi ha fira sense garba de faves, ni cireres madures"; alguns sementers ja són madurs i comencen a arrebasar les faves. Pels camps es veuen ovelles a punt de tondre. Es fa una gran festa: canten el tonedor, beven, i després d'haver acabat, no hi falta el gran dinar d'arròs brut, carn de bè rostida, brossat i bunyols amb mel; és que per la pagesia les festes de tondre són unes festes d'alegria on hi reina l'amor i l'harmonia.

Als llogarets i possessions de foravila s'arregla un altar ben adornat, amb una imatge de la Puríssima, i els vespres li canten el mes de Maria. Tothom canta a l'entorn de la Mare de Déu del Cel, totes les famílies assisteixen cada vespre a resar i a cantar. Acabat el mes, el costum és que tots junts vagin a fer una bauxa a la vorera de mar o a alguna ermita a passar un dia molt alegre i feliç. Es fa un bon dinar i acaba amb un ball de pagès molt entusiasmant i ben vitenc.

Com que el sol comença a encalenticir de valent, allà on les sementeres prenen color, s'agafa la falç i es comencen a segar els ordis primerencs i les civades, i se senten aquelles tonades que canten els segadors al bater del sol.

I així es viu a foravila: amb tranquil·litat. Així van passant els mesos i dies de la vida: treballant, contents i plens de salut i alegria. ¿Què més necessitam d'aquest món que viure amb pau i tranquil·litat de cos i ànima fins que Déu vulgui dur-nos a l'Eternitat?

Acabaré amb una cançó:

De mati, de matinada,
començam a treballar;
el treball salut mos dóna,
alegria i benestar.

Germà Francesc Clapés

SOS LLULLS

Dia 9 de febrer de 1481 el rei escrivia al lloc tinent general de Mallorca i al procurador reial del regne referent al fet que havia estat penyorada la cavalleria dita vulgarment dels Llulls que antigament fou de Berenguer Burguet, ara posseïda per Joan Ballester, el qual ha demanat la restitució dels fruits de la cavalleria i anul·lació de l'empara, cosa que és acceptada pel rei. (ARM LR f.59)

Dia 21 de febrer del mateix any el rei Ferran tornava escriure sobre dita cavalleria dels Llulls i uns interrogatoris que s'havien de fer a uns testimonis. Les preguntes, resumides, eren aquestes: que sia demanat als testimonis quin és el valor o estimació de la cavalleria anomenada vulgarment dels Llulls, ara posseïda per Joan Ballester, secretari reial. Si dit Ballester, fins el dia present, ha fet el servici de dos prohoms amb els corresponents cavalls armats. Si aquests homes i cavalls són suficients. Més sia demanat si tenen els cavalls tant en temps de pau com de guerra. Més sia demanat als testimonis sobre totes altres coses referents al dret i feus de la cavalleria i si ha estat alienada alguna part. (Id f.78-79v). (Per més notícies sobre aquesta cavalleria vegeu la meua Història de Sant Llorenç, pàgines 109-114).

ALTRES NOTÍCIES

Dia 18 de desembre del 1928 Don Francesc Blanes, senyor de Calicant demanava a la Cúria eclesiàstica que l'oratori de la seva possessió fos declarat semipúblic. La súplica fos atesa favorablement amb un decret de 18 de març de l'any següent: "...declaramos semipúblico el Oratorio de referencia por el tiempo de nuestro beneplácito, sin perjuicio de los derechos parroquiales; y mandando al celebrante que explique un punto de Doctrina Cristiana en los Domingos y días festivos y que el propietario haya de dar previo aviso al Prelado Diocesano si viniese el caso de tener que destruirlo o destinarlo a otros usos". (Arxiu Parroquial de Sant Llorenç).

Ramon Rosselló

NORMALITZAR LA NORMALITZACIÓ (Del setmanari "Felanitx")

Normalitzar, normalitzar, normalitzar... La paraula es repeteix sempre seguit. Tothom la té a la boca ben a punt. La veritat és que cada vegada se'n parla menys de normalització però... ja veureu d'aquí vuit o nou mesos...

El que jo voldria saber, emperò, és el que entenen, els que tant parlen, per «normalització», referit, naturalment, a la normalització lingüística.

Des d'un punt de mira objectiu, normalitzar la nostra llengua seria portar-la a tots els àmbits culturals, socials, econòmics, comercials, laborals, de la nostra illa on, ara per ara, la nostra llengua no es pot dir que sigui la protagonista principal. Entenc per normalització lingüística que la nostra llengua es pugui utilitzar amb normalitat, sense traumes ni entrebancs, a tots els llocs, a tots els ambients, en qualsevol lloc i moment. Perquè, el que no hem de perdre de vista és que la nostra llengua segueix arraconada a un parell de revistes excessivament intel·lectualitzades, a qualche article als diaris ciutadans, a qualche programet de T.V. o ràdio, a les converses del carrer i/o familiars i als rètols de les places o de les carreteres propietat del Consell. Tenim una llengua que, encara que sigui viva, no aconsegueix ocupar el

lloc sociològic que li correspon, el seu lloc normal dins la vida quotidiana del nostre poble.

Mentre la nostra llengua segueix intentant ocupar el lloc social que li correspon, va reculant dia rera dia i va cedint terreny per no tenir encara els mitjans adequats que li permetin ésser una llengua «normal».

Els optimistes pensaran que, en els darrers anys, la nostra llengua ha avançat prou en alguns aspectes culturals, i àdhuc, polítics, i treuran a rotlo els «decrets de bilingüisme», els rètols dels carrers, un parell de publicacions, els llibres, el rétol d'algun comerç i... prou més. Jo, com que som el pessimista que no veu la mitja ampolla plena, sinó la buida, observo que la nostra llengua va cedint lloc en el llenguatge del carrer, especialment en el llenguatge dels joves, observo una llengua que encara no disposa de cap mitjà de comunicació, que no ha entrat dins el comerç i que segueix rebent el tractament «d'objecte delicat» que s'ha de conservar com a «variedad requional», però amb la qual és impensable signar una instància, fer una transferència bancària, escriure els noms dels articles que es venen a les botigues, lliurar un xec bancari o posar un

telegrama.

Per desgràcia, estem ja tan acostumats a «l'anormalitat lingüística» que ens sembla que qualsevol anèdota (la retolació d'un carrer, pos per cas) ja és una gran passa endavant. I això, ens hauriem d'adonar que és molt poc, quasi res.

La llengua de Mallorca —el català— està quedant situada com a llengua col·loquial i familiar, a nivell oral, i com a llengua d'intel·lectuals (?) i d'iniciats a nivell escrit. El que no aconseguí durant dos-cents anys el centralisme, ho ha aconseguit en un parell de dècades la televisió.

La normalització de la nostra llengua suposaria incorporar-la a la nostra vida normal: Pensar, xerrar, resar, escoltar la ràdio, llegir diaris, veure la TV, suportar els anuncis, posar transferències bancàries, signar xecs, escriure cartes i instàncies, llegir llibres i revistes esportives..., fer-ho tot, en una paraula, en la nostra llengua, que per qualque cosa és la nostra. Si posar la nostra llengua al dia no assoleix aquests objectius, el que es faci, que serà poc, seran vuits i nous i cartes que no lliguen.

RAMON TURMEDA

gener-82

Cuida aquesta pàgina: Maria Galmés

CREU ROJA

Com que hi estava formalment convidat -havia fet una crida demanant l'assistència de tot el poble-, dia primer de maig vaig anar a la inauguració de la Creu Roja.

A més d'un caramull d'al.lots, una partida de gent gran, dues bandes de música -la nostra i la seva-, alguns regidors i les autoritats jurídiques i sanitàries de la vila, també hi comparegueren, per donar solemnitat a l'acte, un parell de persones importants (bé, supòs jo que eren importants, perquè duien xófer).

Als compassos de la marxa reial i més estirats que un misto, hissaren les tres banderes apropiades: l'espanyola, la de la Creu Roja i la del castellet, que, per seguir la línia empre-

sa per l'Ajuntament, era un poc més petita que les altres dues.

Tot seguit, amb unes clenxes no gaire adequades amb la solemnitat de l'acte -el gregal bu fava emputat de valent- entraren a l'edifici i amollaren el corresponent discurs. Jo no em vaig tèmer del què digueren, perquè els al.lots fotien una lulea de no dir, però així mateix em vaig fixar que el batle, seguint la línia autonomista duita fins ara, el llegia en cas tellà.

Acabat l'acte, cadascú va prendre pel seu vent manco els soldats, que em digueren que ja hi quedarien instal.lats.

Josep Cortès

AJUDA'M

M'AGAFEN!!
HAN DESCOBERT
QUE SOM VIU.

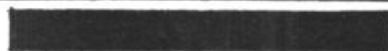
TENC LA SENSACIÓ
DE QUE UN PES
HA CAIGUT DAMUNT
JO...

OLDR... SENT ODR I UNA
FRESCOR RARA

AQUESTA ODR TAN AFICA-
DISSA ÉS... ÉS BENZINA!!

Fi

adaptació i dibuixos b. matamalas

Si en el mes de marzo los resultados fueron negativos para el Cardassar, positivos han sido los que llevamos disputados en el mes de abril. Y digo con énfasis los resultados porque en cuanto a juego, de cada día veo al Cardassar con más bríos y con un fuerte afán de superación digno de admirar, que es lo que hace falta para que cualquier equipo mantenga una regularidad en la liga. Así ostenta en la tabla este destacado segundo puesto que le abre las puertas de la categoría superior.

Desde estas líneas, y recogiendo la opinión de muchos aficionados, doy las gracias a todos por los esfuerzos realizados, al tiempo que la bienvenida a los dos nuevos fichajes procedentes del Porto Cristo, Agustín García -extremo- y Jerónimo Capó -medio-, que en su debut contra el Soledad demostraron exhaustivamente su valía. Lástima que no pueda escribir por propio conocimiento de causa, pero recogiendo la voz de los expedicionarios, arrojaron al Soledad en su propio feudo, y eso que era el único rival inquietante para mantener las posiciones privilegiadas que han conseguido durante la liga. Analizando los encuentros que faltan por disputar, los pronósticos dicen que se estrenará nueva categoría la próxima temporada, de no sufrir, claro está, un debacle al estilo del Barcelona.

En Soledad se jugaron los 90 minutos con ganas de victoria, y así se llegó al descanso con un 0-1 a favor, aumentando la ventaja en la segunda mitad. Y aunque tuvieron nuevas oportunidades de marcar, fueron desperdiciadas o desbaratadas en última instancia, logrando los locales el tanto del honor en las postrimerías del partido. Resultado final, justo y merecido: 1-2.

Holgada también resultó la diferencia del Cardassar-Campanet, equipo que, juntamente con el Arenas, comparten el farolillo rojo. Resultado: 4-1, que así y todo no refleja el dominio en el terreno de juego. Si no puede destacarse al Campanet por su juego, sí puede hacerse por la deportividad con que hicieron gala.

El partido en sí fué algo aburrido y con pocas complicaciones para un árbitro algo recargado en grasas y con pocas ganas de perderlas.

Con el partido en Lluçmajor contra el Arenas, en donde se ganó por el abultado resultado de 2-6, cerramos los comentarios pasados. En cuanto a los venideros, salvo algún que otro

tropiezo en casa con el Llubí, Bunyola y Alcúdia, parece fácil la puntuación en Vilafranca o en Consell. Se tienen muchas bazas a favor: Puntos, Moral y Refuerzos, pero, con la poca diferencia existente en el grupo segundón, se promete un final de liga tan incierto como intrigante.

gruas

SENT

muro

SERVICIO PERMANENTE

Tno. 537092

plancha y pintura

talleres

SON TORRENS

T. 537307

MURO

Hasta la fecha, el Trofeo a la Regularidad, patrocinado por LA EQUITATIVA y HERMANOS FEBRER, queda de la siguiente manera:

	<u>4-4</u>	<u>18-4</u>	<u>25-4</u>	<u>ANTERIOR</u>	<u>TOTAL</u>
Mateo Girart	2	3	3	42	50
Gabriel Abraham	3	3	2	41	49
Juan Nadal	3	3	3	40	49
Juan Riera M.	3	2	3	36	44
Bartolomé Barceló	2	3	3	35	43
Jorge Soler	3	3	3	32	41
Juan Riera P.	3	2	3	29	37
Antonio Roig	3	3	3	27	36
Bartolomé Morey	2	2	-	29	33
Miguel Galmés	2	2	1	25	30
Mateo Mayol	-	-	-	28	28
Arrom	3	2	3	10	18
Sebastián Miquel	2	3	-	11	16
Angel Calderón	-	-	-	16	16
Juan Nicolau	-	-	-	11	11
Francisco Tous	-	-	-	3	3
Agustín García	-	-	3	-	3
Jerónimo Capó	-	-	3	-	3

Miquel Sureda

DEFUNCIÓ

D'una sobtada malatia que li afectà al cap i que el va mantenir en coma durant una mesada llarga, el dia darrer d'abril va morir l'amo en Tòfol Mora Garí.

Interessat des de sempre per la política, mantenia el càrrec de Secretari Local de UCD des de la seva fundació al poble. Anteriorment, i des de la democratització del país, havia estat afiliat al Partit Nacionalista de Mallorca, encapçalat per Josep Melià.

Al funeral, a més de molta gent del poble, hi assistiren en Jeroni Albertí, president del Consell General Interinsular, en Lluís Pinya, secretari, en Maximilià Morales, secretari del Comité Insular de UCD, en Miquel Duran, en Santiago Coïl i moltes altres personalitats del partit.

A l'hora de redactar aquest escrit no se sabia encara qui el substituiria en el càrrec.

Descansi en pau.

Josep Cortès

- *Listas de boda
- *Lámparas
- *Electrodomésticos
- *Objetos de regalo

ORDINAS FEBRER

Mayor, 22 - Tel. 569100
SAN LORENZO

BANCO ESPAÑOL DE CREDITO

BANESTO

La mayor empresa bancaria de España
a su servicio.